

Dokument z posiedzenia

A9-0266/2020

15.12.2020

SPRAWOZDANIE

w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa –
sprawozdanie roczne za 2020 r.
(2020/2206(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: David McAllister

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWĄ.....	26
GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ	27

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne za 2020 r.
(2020/2206(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (Traktatu UE),
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych oraz Akt końcowy Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie z Helsinek z 1975 r., opublikowany przez Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE),
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie odpowiedzialności politycznej¹,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 25 września 2015 r. zatytułowaną „Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 stycznia 2018 r. w sprawie zintegrowanego podejścia do konfliktów i kryzysów zewnętrznych,
- uwzględniając trzeci raport ONZ grupy wybitnych ekspertów międzynarodowych i regionalnych ds. Jemenu zatytułowany „Jemen: Pandemia bezkarności na torturowanej ziemi”, który obejmuje okres od lipca 2019 r. do czerwca 2020 r.,
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej z dnia 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie światowej reakcji UE na COVID-19 (JOIN(2020)0011),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2020 r. w sprawie równouprawnienia płci w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa UE²,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego z 13 marca 2019 r. dla Rady, Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie zakresu działania i mandatu

¹ Dz.U. C 210 z 3.8.2010, s. 1.

² Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0286.

specjalnych przedstawicieli UE¹,

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (WPS)
 - uwzględniając Europejską agendę bezpieczeństwa na lata 2015–2020,
 - uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 10 czerwca 2020 r. zatytułowany „Walka z dezinformacją wokół COVID-19 – dajemy do głosu faktom” (JOIN(2020)0008),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami²,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie bezpieczeństwa i obrony z dnia 17 czerwca 2020 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 września 2020 r. zatytułowany „Sprawozdanie dotyczące prognozy strategicznej z 2020 r. – Prognoza strategiczna – w kierunku bardziej odpornej Europy”,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 czerwca 2019 r., 15 lipca 2019 r., 14 października 2019 r., 12 grudnia 2019 r., deklarację ministrów spraw zagranicznych UE z dnia 15 maja 2020 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej z dnia 20 czerwca 2019 r., 17 października 2019 r. i 1 października 2020 r. w sprawie nielegalnej działalności Turcji we wschodniej części Morza Śródziemnego oraz konkluzje Rady z dnia 14 października 2019 r. w sprawie północno-wschodniej Syrii,
 - uwzględniając komunikat Komisji z 29 kwietnia 2020 r. zatytułowany „Wsparcie dla regionu Bałkanów Zachodnich w zwalczaniu pandemii COVID-19 oraz ożywienie gospodarcze po pandemii. Wkład Komisji przed spotkaniem przywódców UE-Bałkanów Zachodnich w dniu 6 maja 2020 r.” (COM(2020)0315),
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0266/2020),
- A. mając na uwadze, że Parlament ma obowiązek sprawowania nadzoru demokratycznego nad wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) i powinien uzyskać niezbędne informacje w sposób przejrzysty i w odpowiednim czasie, a także skuteczne środki umożliwiające pełne wywiązywanie się z tej roli, w tym w odniesieniu do wszystkich programów przemysłu obronnego;
- B. mając na uwadze, że celem wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa jest zapewnienie bezpieczeństwa i stabilności przy jednoczesnym propagowaniu europejskich wartości, takich jak wolność, demokracja, równość, praworządność i

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0172.

² Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

poszanowanie praw człowieka;

- C. mając na uwadze, że świat stoi w obliczu scenariusza agresywnej konkurencji geopolitycznej, która wymaga mechanizmów i zdolności szybkiego i odpowiedniego reagowania w polityce zagranicznej;
- D. mając na uwadze, że potrzeba silniejszej, bardziej ambitnej, wiarygodnej i zjednoczonej wspólnej polityki zagranicznej staje się koniecznością, ponieważ UE stoi w obliczu wielu wyzwań geopolitycznych w szerszym wymiarze regionalnym, mających bezpośredni lub pośredni wpływ na wszystkie jej państwa członkowskie oraz jej obywateli;
- E. mając na uwadze, że UE nie wykorzystuje swojego potencjału w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa z powodu braku jedności między jej państwami członkowskimi;
- F. mając na uwadze, że żadne państwo członkowskie UE nie jest w stanie samodzielnie sprostać żadnemu z globalnych wyzwań, z którymi mierzy się obecnie Europa; mając na uwadze, że ambitną i skuteczną wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa należy wspierać odpowiednimi zasobami finansowymi oraz usprawnionym mechanizmem podejmowania decyzji;
- G. mając na uwadze, że w kontekście pandemii COVID-19 demokracja, praworządność, prawa człowieka i podstawowe wolności uległy pogorszeniu w wielu częściach świata, a kampanie dezinformacyjne i cyberataki z krajów spoza UE nasiliły się; mając na uwadze, że izolacjonistyczne, jednostronne i antyglobalistyczne tendencje oraz rywalizacja systemowa stały się bardziej wyraźne niż współpraca wielostronna zgodnie z porządkiem międzynarodowym opartym na zasadach;
- H. mając na uwadze, że wyzwania, takie jak odrodzenie się populizmu i autorytaryzmu, rosnąca niechęć do przestrzegania prawa międzynarodowego, praw człowieka i praworządności oraz ataki na liberalną demokrację i multilateralizm, połączone z konkurencją między wielkimi mocarstwami, która przekształciła się w rywalizację, zwłaszcza między Stanami Zjednoczonymi i Chinami stanowią prawdziwe wyzwanie dla bezpieczeństwa międzynarodowego oraz dla wartości, interesów i wpływów UE, przy czym istnieje ryzyko, że UE zostanie wykluczona ze sfer decyzyjnych i zostanie poważnie pokrzywdzona przez taką konkurencję;
- I. mając na uwadze, że europejska polityka sąsiedztwa (EPS) stanowi kluczowy instrument w kontekście wschodnich i południowych partnerów UE;
- J. mając na uwadze, że niestabilność i nieprzewidywalność na granicach Unii i w jej bliskim sąsiedztwie stanowią bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa Unii i jej państw członkowskich; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 może prowadzić do pogorszenia się środowiska bezpieczeństwa międzynarodowego; mając na uwadze, że poważne konsekwencje gospodarcze i społeczne tej pandemii będą silnie oddziaływać na obecne globalne wskaźniki ubóstwa i nierówności oraz że w związku z tym mogą one prowadzić do głębokich niepokojów społecznych i poważnych protestów, stanowiąc nowy czynnik destabilizacji w wielu krajach znajdujących się w stanie niestabilności; mając na uwadze, że wiele z zagrożeń, które pojawiały się w

poprzednich latach, w tym cyberzagrożenia, zmiany klimatyczne i pandemie, stało się obecnie rzeczywistością, która ma coraz poważniejszy wpływ na różne aspekty życia ludzkiego, a także na możliwości rozwoju światowego porządku i stabilności;

- K. mając na uwadze, że wykorzystywanie kompleksowych informacji morskich ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia prognozy strategicznej, umożliwienia analizy ryzyka, jak również wczesnego ostrzegania Unii i państw członkowskich oraz dla wzmocnienia wsparcia informacyjnego dla cywilnych i wojskowych operacji w dziedzinie bezpieczeństwa morskiego;
- L. mając na uwadze, że zwalczanie terroryzmu stanowi istotny priorytet Europejskiej agencji bezpieczeństwa na lata 2015–2020;
- M. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 uwydatniła podatność UE na reżimy autorytarne, kruchość tradycyjnych sojuszy zewnętrznych UE oraz potrzebę zapewnienia przez Unię polityki zagranicznej zgodnej z jej podstawowymi wartościami; mając na uwadze, że w związku z tym UE powinna ponownie rozważyć swoje stosunki zewnętrzne, aby oprzeć je na zasadach solidarności i multilateralizmu; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 i jej rozległe konsekwencje uderzają szczególnie mocno w najbardziej narażone grupy, głównie w regionach o słabszej opiece zdrowotnej i systemach społecznych;
- N. mając na uwadze, że w ostatnich latach pojawiły się nowe wielowymiarowe wyzwania, takie jak rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, kwestionowanie porozumień dotyczących nierozprzestrzeniania broni, zaostrzenie konfliktów regionalnych, które prowadzą do przesiedleń ludności, rywalizacja o zasoby naturalne, zależność energetyczna, zmiana klimatu, konsolidacja państw upadłych, terroryzm, zorganizowana przestępczość międzynarodowa, cyberataki lub kampanie dezinformacji;
- O. mając na uwadze, że w obliczu upadku ważnych porozumień w sprawie kontroli zbrojeń i rozbrojenia oraz szybkiego rozwoju nowych technologii zbrojeniowych rozbrojenie, kontrola zbrojeń i nieprolifracja powinny stać się głównym przedmiotem zainteresowania WPZiB w celu ochrony zarówno obywateli UE, jak i międzynarodowej stabilności i bezpieczeństwa; mając na uwadze konieczność aktualizacji wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB, aby umożliwić ściśle stosowanie i wdrażanie kryteriów;

Pozycja UE jako „partnera z wyboru” w zmieniającym się porządku geopolitycznym

1. podkreśla, że pandemia COVID-19 to sygnał ostrzegawczy dotyczący potrzeby silniejszej, bardziej autonomicznej, bardziej zjednoczonej i asertywnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w celu wzmocnienia przywództwa Unii na arenie międzynarodowej w celu ochrony i rozwijania opartego na zasadach porządku międzynarodowego, który gwarantuje multilateralizm, demokrację i prawa człowieka, a także aby w bardziej zdecydowany sposób propagować jego wartości i interesy na całym świecie; podkreśla, że w tym celu UE musi najpierw udzielić skutecznego wsparcia partnerom w najbliższym sąsiedztwie;
2. promuje i broni roli UE jako wiarygodnego partnera na całym świecie, preferowanego „partnera z wyboru” dla stron trzecich, uczciwego brokera opartego na zasadach, ale nie dogmatycznie, podmiotu odniesienia w rozwiązywaniu konfliktów i mediacji, który

promuje dyplomację i dialog jako preferowany sposób odgrywania konstruktywnej roli w konfliktach globalnych, jako wiodącego promotora zrównoważonego rozwoju i głównego współtwórcy ram wielostronnych, ale także jako globalnego podmiotu, który jest gotowy do autonomicznego i zdecydowanego działania w razie potrzeby, w celu obrony własnych wartości i interesów UE, który bierze odpowiedzialność, zapewniając własne bezpieczeństwo oraz promując międzynarodowy pokój i stabilność, w oparciu o zasady i wartości Karty Narodów Zjednoczonych oraz zgodnie z prawem międzynarodowym, z poszanowaniem międzynarodowego porządku opartego na zasadach; jest zdania, że kreatywność, bardziej proaktywna postawa oraz większa jedność i solidarność między państwami członkowskimi, a także zaangażowanie i zasoby państw członkowskich są potrzebne, aby zwiększyć wpływ UE w skali globalnej oraz promować jej pozytywny model władzy i odpowiedzialną rolę w globalnym zarządzaniu oraz w celu umożliwienia Unii przyjęcia strategicznej odpowiedzialności w swoim bezpośrednim sąsiedztwie;

3. podkreśla, że rosnąca niestabilność na świecie, coraz bardziej konfrontacyjne otoczenie, erozja multilateralizmu i wzrost autorytaryzmu, a także wielopłaszczyznowe wyzwania globalne, zwłaszcza narastający klimat konfliktu, który przekłada się na kontynuację, a czasem wznowienie konfliktów zbrojnych, w tym na wschodnich i południowych granicach kontynentu europejskiego, terroryzm, zmiana klimatu i narastające zagrożenia dla zasobów naturalnych, niekontrolowane przepływy migracyjne, zagrożenia zdrowotne, zagrożenia hybrydowe, takie jak m.in. kampanie dezinformacyjne, aktywne środki i cyberataki, powinny skłonić UE do rozwijania jej strategicznej autonomii przy jednoczesnym wzmocnieniu współpracy z jej sojusznikami; Podkreśla w tym kontekście znaczenie, jakie dla Unii ma nawiązanie bardziej strategicznej współpracy z państwami trzecimi, opartej na zaufaniu i wzajemnych korzyściach, oraz budowanie sojuszy z podobnie myślącymi demokracjami, w tym z półkuli południowej, a także w razie potrzeby koalicje ad hoc z innymi partnerami o podobnych poglądach;
4. w związku z tym podkreśla, że Unia powinna ściśle współpracować z kluczowymi partnerami na całym świecie i odgrywać aktywną rolę w obronie kluczowych instytucji prawa międzynarodowego i systemu wielostronnego; w tym względzie podkreśla znaczenie wzmocnienia partnerstwa UE z ONZ i NATO, a także pogłębienia współpracy z takimi organizacjami, jak: Rada Europy, OBWE, Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN), Unia Afrykańska, Organizacja Państw Amerykańskich (OPA), Liga Państw Arabskich, Wspólnota Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów (CELAC) oraz Mercosur; apeluje o wzmocnioną współpracę i koordynację między UE a NATO, łączenie wiedzy i zasobów oraz unikanie powielania, aby stworzyć wspólne, uzupełniające podejście do obecnych i przyszłych regionalnych i globalnych wyzwań w zakresie bezpieczeństwa, a także do sytuacji konfliktowych, kryzysów zdrowotnych, zagrożeń asymetrycznych i hybrydowych, cyberataków i dezinformacji; podkreśla znaczenie Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w prowadzeniu dochodzeń w sprawie zbrodni przeciwko ludzkości i obronie ich ofiar oraz z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane poparcie wyrażone przez Unię dla Trybunału, który był ostatnio celem nacisków i ataków;
5. wyraża zaniepokojenie bezprecedensową skalą sponsorowanych przez państwo i niepaństwowych kampanii dezinformacyjnych i propagandowych, które mają niszczyielski wpływ na społeczeństwa, w tym w sąsiedztwie Europy, a zwłaszcza na

Balkanach Zachodnich; potępia manipulowanie informacjami i ich wykorzystywanie, w tym przez podmioty państwowe, subpaństwowe i niepaństwowe o złych zamiarach, a także platformy i organizacje wykorzystywane przez autorytarne państwa trzecie do bezpośredniego i pośredniego finansowania i wywierania wpływu na europejskie partie polityczne i podmioty; z zadowoleniem przyjmuje bardzo potrzebną reakcję instytucji UE na to nowe wyzwanie, taką jak powołanie w Parlamencie nowej komisji specjalnej zajmującej się zagraniczną ingerencją w procesy demokratyczne w UE, w tym dezinformacją, oraz przyjęcie przez Radę decyzji w sprawie restrykcyjnej środki przeciwko cyberatakami zagrażającym Unii lub jej państwom członkowskim¹; podkreśla potrzebę reakcji nieograniczającej podstawowych praw i wolności; zwraca uwagę na znaczenie skutecznej komunikacji strategicznej UE i pochwała wzmocnienie Stratcom w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz jego wysiłki na rzecz identyfikacji i stłumienia kampanii dezinformacyjnych; podkreśla potrzebę dalszego wzmocnienia przez UE swoich zdolności do aktywnego zwalczania fałszywych wiadomości i dezinformacji jako zagrożenia dla demokracji, a także do poprawy kultury bezpieczeństwa w celu lepszej ochrony jej sieci informacyjnych i komunikacyjnych; wzywa UE, aby stała się liderem w propagowaniu ram zbiorowej samoobrony i współpracy przeciwko zagrożeniom hybrydowym i złośliwemu wpływowi reżimów autorytarnych, w szczególności na demokratyczne rządy i prywatne przedsiębiorstwa na świecie; w związku z tym podkreśla potrzebę wzmocnienia przez UE sojuszy z innymi światowymi podmiotami demokratycznymi, aby stawić czoła takim zagrożeniom na całym świecie, w tym za pośrednictwem zreformowanych, odporniejszych instytucji wielostronnych;

6. podkreśla, że polityka zagraniczna i bezpieczeństwa UE musi kierować się promowaniem celów określonych w art. 21 TUE, takich jak demokracja, godność człowieka, prawa człowieka i podstawowe wolności, w tym wolność religii lub przekonań, ochrona wszystkich mniejszości i wspólnot religijnych, w tym chrześcijan, Żydów, muzułmanów, osób niewierzących i innych, a także promowanie równości płci; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję Komisji o odnowieniu mandatu specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii lub przekonań poza UE, ale wzywa do jego jak najszybszego mianowania; wzywa delegacje UE do ścisłego monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka na świecie, identyfikowania tendencji i wspierania obywateli i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w ich wysiłkach na rzecz odwrócenia negatywnych trendów w zakresie praw człowieka na całym świecie; podkreśla, że polityka zagraniczna i bezpieczeństwa UE jest skuteczniejsza dzięki stosowaniu warunkowości w jej zachętach gospodarczych i politycznych; przypomina w związku z tym, że Komisja powinna monitorować sytuację w zakresie praw człowieka w państwach trzecich, które są beneficjentami zniesienia wiz, i regularnie składać sprawozdania na temat sytuacji w zakresie praw człowieka, a także zawiesić zniesienie wiz w przypadku naruszeń w danym kraju; wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia programów Unii na rzecz wspierania demokracji w skali globalnej poprzez wspieranie prodemokratycznych oddolnych procesów i budowanie odporności instytucjonalnej oraz poprzez wspieranie prac europejskich fundacji politycznych w zakresie wzmocnienia procesów demokratycznych; ponawia swój apel, zawarty w zaleceniu z dnia 13 marca 2019 r., o reformę i przegląd specjalnych

¹ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/797 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim. Dz.U. L 129I z 17.5.2019, s. 13.

przedstawicieli i specjalnych wysłanników UE;

7. podkreśla, że UE powinna zająć się pierwotnymi przyczynami migracji, takimi jak ubóstwo, brak bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego, bezrobocie, niestabilność i brak bezpieczeństwa w krajach trzecich, z których pochodzi nielegalna masowa migracja; podkreśla, że należy skoncentrować się również na wspieraniu rozwoju stabilnych instytucji w celu promowania zrównoważonego rozwoju społecznego w tych państwach;

Nowy poziom ambicji w dziedzinie WPZiB: strategiczne podejście regionalne oparte na silniejszej woli politycznej

8. przypomina, że żadne z państw członkowskich UE nie dysponuje samodzielnie wystarczającymi możliwościami i zasobami, by skutecznie stawić czoła obecnym wyzwaniom międzynarodowym; uważa, że w tym kontekście UE potrzebuje przede wszystkim silniejszej i prawdziwej woli politycznej ze strony państw członkowskich UE, aby wspólnie uzgadniać i realizować cele polityki zagranicznej UE, takie jak zapobieganie konfliktom i porozumienia pokojowe oraz przeciwdziałanie próbom osłabiania i dzielenia UE przez państwa trzecie, w tym poprzez podważanie wartości europejskich; podkreśla, że tylko silna i zjednoczona Unia Europejska z ugruntowaną polityką zagraniczną, bezpieczeństwa i obrony oraz państwami członkowskimi wspierającymi wiceprzewodniczącego/ wysokiego przedstawiciela w realizacji uzgodnionych celów będzie w stanie odegrać silną rolę w nowym środowisku geopolitycznym; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do koordynacji wszelkich działań podejmowanych w reakcji na kryzys związany z COVID-19 pomiędzy sobą oraz z partnerami międzynarodowymi, aby wspierać spójną i włączającą światową reakcję na pandemię i z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie podejście Drużyny Europy;
9. ponawia apel o przeprowadzenie przeglądu globalnej strategii UE, aby wyciągnąć wnioski z nowej dynamiki geopolitycznej, obecnych zagrożeń, pandemii COVID-19 i oczekiwanych przyszłych wyzwań, a także ponownie ocenić cele i środki WPZiB; podkreśla, że podczas dalszego rozwijania współpracy z partnerami i sojusznikami międzynarodowymi UE musi przyspieszyć podejmowanie decyzji w sprawach zagranicznych oraz zdolność do współpracy z partnerami o podobnych poglądach, jednocześnie wzmacniając multilateralizm, a także wzmacniać swoje strategiczne zdolności do działania, również autonomiczne, w razie potrzeby; podkreśla, że UE jest odpowiedzialna za wypracowanie swojej strategicznej autonomii we wspólnej dyplomacji, kwestiach bezpieczeństwa i obronności, a także w kwestiach gospodarczych, zdrowotnych i handlowych w celu sprostania wielu wspólnym wyzwaniom związanym z obroną jej interesów, norm i wartości w świecie po pandemii; akcentuje w związku z tym konieczność zachowania przez państwa europejskie zdolności do podejmowania decyzji i samodzielnego działania; apeluje do państw członkowskich o szybkie wdrożenie i stosowanie nowego rozporządzenia w celu ustanowienia mechanizmów monitorowania inwestycji zagranicznych w kluczowych sektorach; zachęca państwa członkowskie UE do stworzenia nowego forum wielostronnej współpracy, korzystając ze spuścizny Komitetu Koordynacyjnego ds. Wielostronnej Strategicznej Kontroli Eksportu, w celu monitorowania i kontrolowania eksportu technologii, przepływów handlowych i wrażliwych inwestycji do krajów

będących przedmiotem zainteresowania;

10. jest zdania, że nadal istnieje duży niewykorzystany potencjał pod względem łączenia i integrowania wszystkich aspektów twardej i miękkiej siły w ramach działań zewnętrznych UE, aby osiągnąć cele WPZiB; przypomina w związku z tym, że ważnym filarem polityki zagranicznej UE jest dyplomacja Parlamentu Europejskiego, posiadająca własne odrębne i uzupełniające się instrumenty i kanały; uważa zatem, że należy uznać Parlament Europejski za integralny element podejścia „Drużyna Europy” promowanego przez Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ); podkreśla w związku z tym znaczenie roli Parlamentu w mediacji i wspieraniu demokracji, a także cenny wkład zgromadzeń parlamentarnych w działania zewnętrzne Europy, również w odniesieniu do bezpieczeństwa i obrony, oraz potrzebę promowania ich działań i zapewnienia, że ich praca jest prawidłowo wykonywana; wzywa wiceprzewodniczącego/ wysokiego przedstawiciela oraz przewodniczących Komisji i Rady do ciągłego informowania Parlamentu i włączania go w działania zewnętrzne UE;
11. uważa, że ambicja posiadania zdecydowanej, autonomicznej i w pełni rozwiniętej unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oznacza także dysponowanie korpusem dyplomatycznym o tych samych cechach, ukształtowanym od początku w wymiarze typowo europejskim; wspiera w tym kontekście starania w kierunku utworzenia Europejskiej Akademii Dyplomatycznej, której zadaniem byłoby utworzenie autonomicznego systemu selekcji i kształcenia przyszłych dyplomatów Unii, w ramach prawdziwej europejskiej kariery dyplomatycznej;
12. podkreśla, że postanowienia Traktatu UE dotyczące konsultacji z Parlamentem i udzielania mu informacji w dziedzinie WPZiB powinny przekładać się na jasne zasady udostępniania odpowiednich dokumentów, w tym projektów strategii, w sposób przejrzysty i w odpowiednim czasie; wyraża potrzebę istotnego ulepszenia aktualnego trybu przekazywania Parlamentowi przez Komisję i ESDZ informacji wrażliwych lub o charakterze niejawnym; ponadto wzywa do zbadania, w jaki sposób można poprawić jakość, zakres i format posiedzeń komitetów oraz wymiany z ESDZ i Komisją; uważa, że „oświadczenie w sprawie odpowiedzialności politycznej” z 2010 r. nie stanowi już odpowiedniej podstawy stosunków między Parlamentem a wiceprzewodniczącym Komisji / wysokim przedstawicielem Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i należy je zastąpić porozumieniem międzyinstytucjonalnym w celu zwiększenia uprawnień Parlamentu do sprawowania demokratycznej kontroli zgodnie z Traktatami; ponadto przypomina, że apelował o przegląd decyzji Rady ustanawiającej ESDZ;
13. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w ulepszaniu procesu decyzyjnego w kwestiach dotyczących WPZiB, co wpływa na skuteczność, szybkość, a także na wiarygodność działań UE oraz podejmowanie decyzji na arenie międzynarodowej; apeluje do państw członkowskich o pilne rozpoczęcie debaty na temat możliwości przejścia od jednomyślności do głosowania większością kwalifikowaną przynajmniej w wybranych obszarach WPZiB, takich jak decyzje w kwestiach praw człowieka i sankcje, jako konkretnego środka wzmocnienia wpływu UE na scenie światowej;
14. nalega na szybkie przyjęcie i wdrożenie silnego mechanizmu ukierunkowanych sankcji UE za naruszenia praw człowieka (unijnej ustawy Magnickiego) obejmującego zakaz

wydawania wiz i zamrożenie aktywów; podkreśla, że taki mechanizm sankcji powinien również dotyczyć aktów korupcji, a także handlu ludźmi oraz przemoc seksualnej i ze względu na płeć; podkreśla, że system sankcji musi obejmować skuteczny mechanizm wdrażania, który zapewni przestrzeganie przez wszystkie państwa członkowskie;

15. apeluje o rewizję wykazów sprzętu, którego wywóz do krajów trzecich jest zabroniony, aby uniknąć sytuacji, w których państwa członkowskie, przy wsparciu finansowym UE, dostarczają narzędzi, które są ostatecznie wykorzystywane do ucisku obywateli;
16. popiera ogólnounijną debatę w celu rozważenia nowych formatów współpracy, takich jak Europejska Rada Bezpieczeństwa, ponieważ nadszedł najwyższy czas na formalne ustanowienie skutecznych formatów i instytucji w celu poprawy spójności i wpływu polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE; uważa, że pomysł ten należy omówić w ramach Konferencji w sprawie przyszłości Europy, a także ponawia swój apel o powołanie Rady Ministrów Obrony;
17. zwraca uwagę, że Unia zobowiązała się do wzmocnienia roli ONZ na arenie międzynarodowej, i podkreśla w związku z tym potrzebę zreformowania systemu ONZ w taki sposób, aby zwiększyć spójność działań wszystkich agencji, organizacji i programów z myślą o zagwarantowaniu osiągnięcia w odpowiedni sposób celów zrównoważonego rozwoju zawartych w Agendzie 2030; ponownie apeluje do państw członkowskich o wsparcie reform dotyczących składu i działania Rady Bezpieczeństwa, aby zwiększyć jej wydajność i skuteczność, co ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia pokoju na świecie, przez realizację programu wykraczającego poza bezpieczeństwo wojskowe i obejmującego przepływ uchodźców i wysiedleńców, bezpieczeństwo żywnościowe, zmianę klimatu i zwalczanie pandemii;
18. podkreśla pierwszoplanowe znaczenie Unii Europejskiej we współpracy w zachodzących procesach demokratycznych i wyborczych oraz w zakresie zachowania ich przejrzystości i prawomocności;
19. uznaje, że stabilność, bezpieczeństwo, pokój i dobrobyt Bałkanów Zachodnich oraz krajów wschodniego i południowego sąsiedztwa mają bezpośredni wpływ na stabilność i bezpieczeństwo samej Unii i jej państw członkowskich, a także na jej reputację jako globalnego podmiotu geopolitycznego; podkreśla fakt, że Unia Europejska jest największym partnerem handlowym i inwestorem w krajach Bałkanów Zachodnich i Partnerstwa Wschodniego; apeluje do UE, aby przyjęła strategiczną odpowiedzialność w sąsiedztwie UE i odegrała bardziej aktualną, aktywną, ujednoczoną i skuteczną rolę w mediacji i pokojowym rozwiązywaniu trwających napięć i konfliktów oraz w zapobieganiu wszelkim przyszłym konfliktom w sąsiedztwie; uważa, że można to osiągnąć, nadając priorytet wysiłkom na rzecz zapobiegawczego budowania pokoju, w tym dyplomacji prewencyjnej i mechanizmów wczesnego ostrzegania, wzmacniając współpracę dwustronną i wspierając siły demokratyczne i praworządność, tworząc pozytywne zachęty do stabilizacji i rozwoju społeczno-gospodarczego oraz poprzez budowanie odporności społeczeństw wspartej odpowiednimi środkami budżetowymi; ponownie potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla formatu normandzkiego, berlińskiej konferencji w sprawie Libii i grupy mińskiej;
20. ponownie podkreśla swoje zobowiązanie do rozszerzenia jako kluczowej

transformacyjnej polityki UE i z zadowoleniem przyjmuje zmienioną metodologię Komisji oraz jej większy nacisk na polityczny charakter procesu rozszerzenia; popiera europejską perspektywę dla krajów Bałkanów Zachodnich i z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie zdecydowanego poparcia państw członkowskich UE dla tej perspektywy, zgodnie z deklaracją z Zagrzebia z 6 maja 2020 r., a także decyzję o rozpoczęciu rozmów akcesyjnych z Albanią i Macedonią Północną; wzywa Radę i Komisję do niezwłocznego rozpoczęcia konferencji międzyrządowych z tymi dwoma krajami, a bardziej ogólnie w celu przyspieszenia procesu akcesyjnego, ponieważ kraje Bałkanów Zachodnich są geograficznie, historycznie i kulturowo częścią Europy; podkreśla, że integracja tych krajów z UE ma kluczowe znaczenie dla stabilności i bezpieczeństwa całego kontynentu, a także dla wpływów Unii w regionie i poza nim; podkreśla, że proces akcesyjny powinien przynieść trwałą przemianę demokratyczną, gospodarczą i ekologiczną oraz konwergencję społeczną, a także zapewnić stosunki dobrosąsiedzkie i współpracę regionalną; przypomina, że proces rozszerzenia opiera się na zasługach i na surowych i sprawiedliwych warunkach zgodnie z kryteriami kopenhaskimi; powtarza, że przyjęcie reform musi być namacalne w terenie i podkreśla potrzebę zapewnienia jasnych, przejrzystych i spójnych wzorców przystąpienia, a także stałego wsparcia politycznego, finansowego (IPA III) i technicznego w trakcie całego procesu, z wyraźnym pomiarem postępów; podkreśla, że kraje kandydujące i potencjalne kraje kandydujące powinny dostosować się do odpowiednich deklaracji wiceprzewodniczącego/ wysokiego przedstawiciela w imieniu UE oraz do decyzji Rady;

21. z zadowoleniem przyjmuje wyniki szczytu UE z państwami Partnerstwa Wschodniego i wyraża nadzieję, że tych sześć państw realnie zaangażuje się w procesy reform niezbędnych do zbudowania bardziej demokratycznych, lepiej prosperujących, sprawiedliwszych, stabilniejszych społeczeństw, które będą bliższe podstawowym wartościom i zasadom; podkreśla, że współpraca z państwami Partnerstwa Wschodniego i innymi krajami objętymi europejską polityką sąsiedztwa powinna stanowić priorytet WPZiB ze względu na zasadniczy interes UE w rozwoju i demokratyzacji tych państw; wzywa Komisję i ESDZ do dalszego wzmocnienia powiązań gospodarczych i pod względem łączności za pomocą umów handlowych i układów o stowarzyszeniu, dostępu do jednolitego rynku i pogłębionych kontaktów międzyludzkich, w tym za pomocą ułatwień wizowych i liberalizacji po spełnieniu wszystkich wymogów; podkreśla, że mogłoby to posłużyć za zachętę do wsparcia demokratycznych reform i przyjęcia unijnych reguł i norm; wzywa UE do utrzymania indywidualnego rozróżnienia między państwami Partnerstwa Wschodniego w oparciu o zasadę „więcej za więcej” i „mniej za mniej”; uznaje wyjątkowe doświadczenie i wiedzę fachową państw Partnerstwa Wschodniego, w tym ich wkład na rzecz unijnych misji, grup bojowych i operacji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), oraz wzywa do pogłębienia współpracy UE–Partnerstwo Wschodnie w dziedzinie polityki obronnej związanej z UE;
22. popiera żądania białoruskiej ludności domagającej się wolności, demokracji i godności oraz organizacji nowych, wolnych i uczciwych wyborów prezydenckich; uznaje istotną rolę Rady Koordynacyjnej jako przedstawiciela protestującej ludności Białorusi; zdecydowanie potępia ostre represje wobec pokojowych demonstrantów i z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie sankcji wobec reżimu prezydenta Łukaszenki, w tym samego Aleksandra Łukaszenki, oraz potwierdza swoje stanowisko dotyczące

nieuznawania wyników sfałszowanych wyborów prezydenckich z dnia 9 sierpnia 2020 r.; apeluje do UE o dokonanie gruntownego przeglądu stosunków z Białorusią w świetle nieprzestrzegania zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego i umów zawartych z UE przez białoruski reżim, a także o stworzenie zachęt do stabilizacji społeczno-gospodarczej, rozwoju i wspierania sił demokratycznych;

23. podkreśla znaczenie zobowiązania UE do wspierania suwerenności, niezależności i integralności terytorialnej jej partnerów w granicach uznanych na forum międzynarodowym; jest zaniepokojony rozprzestrzenianiem się stref gorących konfliktów w najbliższym sąsiedztwie UE, a także zamrożonymi konfliktami i trwającą faktyczną okupacją przez Federację Rosyjską terytoriów należących do suwerennych państw; ponownie potępia agresywną politykę Rosji wobec Ukrainy, jej negatywną rolę w kilku zamrożonych konfliktach i presję na niektórych jej bezpośrednich sąsiadów w UE, a także łamanie praw Tatarów krymskich i blokadę Morza Azowskiego, dalsze zajmowanie ukraińskich pól gazowych na Morzu Czarnym i naruszenie integralności terytorialnej Gruzji i Mołdawii; w pełni podtrzymuje politykę nieuznawania bezprawnej aneksji Krymu; wzywa Rosję do przyjęcia spoczywającej na niej odpowiedzialności użycia wpływu na popieranym przez Rosję separatystów i pełnego wywiązania się z zobowiązań podjętych w ramach ustaleń z Mińska; podkreśla potrzebę zintensyfikowania działań UE na rzecz pokojowego rozwiązywania tak zwanych zamrożonych konfliktów, również w dialogu z zaangażowanymi państwami trzecimi, w celu aktywnego promowania rozwiązań opartych na normach i zasadach prawa międzynarodowego, Karty Narodów Zjednoczonych i aktu końcowego OBWE z Helsinek z 1975 r. oraz zwiększania wsparcia dla dotkniętych konfliktami cywilów, przesiedleńców wewnętrznych i uchodźców;
24. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie w sprawie całkowitego zawieszenia broni w Górskim Karabachu i wokół niego, podpisane przez Armenię, Azerbejdżan i Rosję w dniu 9 listopada 2020 r.; ma nadzieję, że porozumienie to uratuje życie zarówno cywilów, jak i personelu wojskowego, a także otworzy lepsze perspektywy pokojowego rozwiązania tego śmiertelnego konfliktu; ubolewa, że zmiany status quo zostały dokonane przy użyciu siły wojskowej, a nie pokojowych negocjacji; stanowczo potępia zabijanie ludności cywilnej i niszczenie cywilnych obiektów i miejsc kultu, potępia doniesienia o użyciu broni kasetowej podczas konfliktu; wzywa zarówno Armenię, jak i Azerbejdżan do niezwłocznej ratyfikacji Konwencji o broni kasetowej, która całkowicie zakazuje stosowania tej broni; podkreśla, że wciąż należy znaleźć trwałe rozwiązanie i że proces osiągnięcia pokoju i określenia przyszłego statusu prawnego regionu powinien być prowadzony przez współprzewodniczących Grupy Mińskiej i oparty na podstawowych zasadach grupy; podkreśla pilną potrzebę zapewnienia, że pomoc humanitarna dotrze do potrzebujących, że zapewnione zostanie bezpieczeństwo ludności ormiańskiej i jej dziedzictwa kulturowego w Górskim Karabachu oraz że osoby wewnętrznie przesiedlone i uchodźcy będą mogli powrócić do swoich dawnych miejsc zamieszkania; wzywa do należytego zbadania wszystkich zarzutów popełnienia zbrodni wojennych i postawienia winnych przed sądem; wzywa UE do większego zaangażowania się w rozwiązanie konfliktu i nie pozostawiania losu regionu w rękach innych mocarstw;
25. wzywa UE do uznania specyfiki poszczególnych państw południowego wybrzeża Morza Śródziemnego w polityce prowadzonej w odniesieniu do tego regionu; wzywa

UE do zacieśnienia współpracy z podmiotami regionalnymi, takimi jak Liga Państw Arabskich, Unia Afrykańska i Unia dla Śródziemnomorza, oraz do aktywnego wsparcia współpracy wewnątrzregionalnej między krajami południowego sąsiedztwa jako niezbędnego narzędzia bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju gospodarczego; podkreśla potrzebę wzmocnienia stosunków Unii z krajami Afryki Północnej; ubolewa, że 25 lat po rozpoczęciu tak zwanego procesu barcelońskiego budowa obszaru wspólnego dobrobytu, stabilności i wolności z krajami śródziemnomorskimi z południowego sąsiedztwa nie została jeszcze ukończona; w pełni popiera proces berliński i wszelkie inicjatywy ONZ mające służyć znalezieniu kompleksowego politycznego rozwiązania dla kryzysu w Libii;

26. jest zdania, że UE powinna nadal odgrywać proaktywną rolę w odniesieniu do bliskowschodniego procesu pokojowego i zawarcia porozumienia między stronami, w tym w kwestiach dotyczących ostatecznego statusu, zwracając szczególną uwagę na potrzebę zachowania warunków na gruncie pokojowego rozwiązania dwupaństwowego, na podstawie granic z 1967 r., z Jerozolimą jako stolicą obu państw, z bezpiecznym państwem Izrael i niezależnym, demokratycznym, sąsiednim i zdolnym do przetrwania państwem palestyńskim, żyjącym obok siebie w pokoju i bezpieczeństwie, na podstawie prawa do samostanowienia i przy pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego;
27. zwraca uwagę na porozumienia abrahamowe, które normalizują stosunki dyplomatyczne między Izraelem a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi i Bahrajnem; w związku z tym pochwała rolę Stanów Zjednoczonych w ułatwianiu porozumień abrahamowych; zwraca uwagę na fakt, że państwa arabskie, takie jak Egipt czy Jordania, które od lat utrzymują stosunki dyplomatyczne z Izraelem, odegrały znaczącą rolę w propagowaniu dialogu na temat procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, w tym na temat bezpieczeństwa i stabilności; podkreśla nieustające znaczenie inwestowania w konstruktywne negocjacje między Izraelem a Palestyną; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że jedną z przesłanek porozumień abrahamowych było wstrzymanie planów aneksji na Zachodnim Brzegu i wzywa wszystkie strony do przestrzegania tego;
28. z zadowoleniem przyjmuje niedawne porozumienie palestyńskich władz politycznych, że wybory parlamentarne i prezydenckie odbędą się w ciągu najbliższych sześciu miesięcy i podkreśla, że demokratyczne wybory pozostają kluczowym priorytetem dla Unii; podkreśla potrzebę wspierania procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie i zapewnienia odpowiednich środków finansowych na prace Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) w ścisłej współpracy z międzynarodową społecznością darczyńców;
29. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do zachowania wspólnego kompleksowego planu działania (JCPOA) i zapewnienia jego pełnego wdrożenia przez wszystkie strony; podkreśla, że to wielostronne porozumienie jest kluczowym osiągnięciem dyplomacji europejskiej i pozostaje kluczowym filarem globalnej architektury nierozprzestrzeniania, stanowiąc podstawę pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w regionie, oraz że w interesie UE jest zapewnienie ich pełnego zachowania i wdrożenia; wzywa Stany Zjednoczone do powstrzymania się od jednostronnych działań i przyczynienia się w ten sposób do pokoju i bezpieczeństwa w regionie i na świecie oraz do opartego na zasadach porządku światowego; apeluje do

wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii o wykorzystanie wszystkich dostępnych środków politycznych i dyplomatycznych w celu ochrony JCPOA; w związku z istniejącą rywalizacją w regionie Zatoki Perskiej wzywa wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do zintensyfikowanie dialogu politycznego z krajami tego regionu w celu promowania deeskalacji i integracji regionalnej architektury bezpieczeństwa, zgodnie z konkluzjami Rady do Spraw Zagranicznych z 10 stycznia 2020 r.; w tym kontekście wzywa wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do rozważenia powołania specjalnego wysłannika ds. regionu Zatoki Perskiej w celu ułatwienia realizacji tego zadania;

30. wzywa Francję, Niemcy i Zjednoczone Królestwo jako sygnatariuszy JCPOA, UE oraz jej państwa członkowskie do większej jedności, odporności i wywierania hamującego wpływu wobec sankcji wtórnych ze strony państw trzecich, a także do wdrożenia środków mających na celu ochronę uzasadnionych interesów UE, w tym poprzez pełną operacjonalizację instrumentu wsparcia wymiany handlowej (INSTEX); odrzuca jednostronne, eksterytorialne ponowne nałożenie sankcji przez Stany Zjednoczone w następstwie odstąpienia od JCPOA, ponieważ podważa to uzasadnione interesy gospodarcze i dotyczące polityki zagranicznej UE, w szczególności przez utrudnienie handlu o charakterze humanitarnym z Iranem w czasie pandemii COVID-19; wzywa Stany Zjednoczone do bezwarunkowego ponownego przystąpienia do JCPOA, czemu powinien towarzyszyć powrót Iranu do pełnego wywiązywania się z zobowiązań wynikających z porozumienia;
31. odnotowuje sprawozdanie grupy wybitnych ekspertów międzynarodowych i regionalnych ONZ ds. Jemenu, w którym stwierdzono, że rząd Jemenu, Huti, Południowa Rada Przejściowa, a także członkowie Koalicji, której przewodzą Arabia Saudyjska i Zjednoczone Emiraty Arabskie, ponoszą odpowiedzialność za poważne naruszenia międzynarodowych praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym masowe ataki na ludność cywilną i cele cywilne, które kwalifikują się jako zbrodnie wojenne; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby najpoważniejsze zbrodnie nie pozostały bezkarne, między innymi przez poparcie skierowania sprawy sytuacji w Jemenie do Międzynarodowego Trybunału Karnego; wzywa UE i jej państwa członkowskie do nałożenia ukierunkowanych sankcji na urzędników państwowych Arabii Saudyjskiej i Zjednoczonych Emiratów Arabskich odpowiedzialnych za domniemane zbrodnie wojenne; raz jeszcze ponawia swój apel do państw członkowskich o zaprzestanie sprzedaży broni dla Arabii Saudyjskiej i Zjednoczonych Emiratów Arabskich, ponieważ stają się wówczas współwinne utrwalania konfliktu i przedłużania cierpienia ludności Jemenu;;
32. uważa, że UE musi pilnie zdefiniować lepszą geopolityczną i ogólną strategię swoich krótko-, średnio- i długoterminowych stosunków z Turcją, szczególnie w świetle ciągłego demokratycznego regresu i rosnącej asertywności polityki zagranicznej Turcji, która przyczynia się do eskalacji napięć i wywiera destabilizujący wpływ, który zagraża pokojowi i stabilności w regionie we wschodniej części Morza Śródziemnego, na Bliskim Wschodzie i na Kaukazie Południowym, a także jej rolę w konfliktach w Syrii, Iraku, Libii i Górskim Karabachu;

33. wzywa UE do odegrania ważnej roli w regionie Morza Śródziemnego, jako podmiot zdolny do zagwarantowania stabilności w tej strefie, również w celu zwalczania przestępczości zorganizowanej, walki z terroryzmem i nielegalną imigracją; podkreśla, że trwające prace legislacyjne nad nowym paktem w sprawie migracji i azylu stanowią dla współprawodawców UE kluczową okazję do ulepszenia polityki azylowej i migracyjnej Unii w celu zmniejszenia zależności od Turcji;
34. przypomina, że negocjacje akcesyjne z Turcją zostały formalnie zamrożone w świetle sytuacji w zakresie praw człowieka, regresu demokratycznego i wyzwań dla praworządności w Turcji; jest zdania, że stosunki z Turcją nie mogą opierać się na całkowicie iluzorycznym i przedawnionym procesie akcesyjnym; podkreśla, że ustanowienie stabilnego i bezpiecznego środowiska we wschodniej części Morza Śródziemnego jest przedmiotem wspólnego strategicznego zainteresowania Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Turcji; przypomina jednak, że niezbędny dialog, który musi przeważać w tworzeniu tego stabilnego i bezpiecznego środowiska, może istnieć jedynie poprzez unikanie jednostronnej prowokacji a fortiori przez działania wojskowe, morskie lub powietrzne; w tym kontekście przypomina o pełnej solidarności UE z jej państwami członkowskimi, Grecją i Cyprzem;
35. powtarza, że Unia jest gotowa do wykorzystania wszelkich dostępnych jej instrumentów i opcji, w tym tych przewidzianych w art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu ochrony jej interesów i państw członkowskich; przypomina konkluzje Rady z dnia 14 października 2019 r. wzywające państwa członkowskie do zajęcia zdecydowanego stanowiska krajowego w sprawie ich polityki wywozu broni do Turcji na podstawie przepisów wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB, w tym ścisłego stosowania kryterium 4 dotyczącego stabilności regionalnej oraz wzywa wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii i Radę do rozważenia wprowadzenia inicjatywy zobowiązującej wszystkie państwa członkowskie do wstrzymania wydawania zezwoleń na wywóz broni do Turcji zgodnie z niniejszym wspólnym stanowiskiem; przypomina konkluzje Rady z dnia 1 października 2020 r., w których podkreślono, że UE wykorzysta wszystkie dostępne jej instrumenty i opcje, w tym nałoży na Turcję system sankcji w celu ochrony jej interesów i interesów państw członkowskich; ponawia swój apel do wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa tak długo, jak Turcja będzie kontynuować swoje obecne nielegalne, jednostronne działania we wschodniej części Morza Śródziemnego, które są sprzeczne z suwerennością któregośkolwiek państwa członkowskiego UE i prawem międzynarodowym, i nie będzie prowadzić dialogu opartego na prawie międzynarodowym; wzywa przywództwo NATO do bezwzględnego zakomunikowania Turcji, że nie będzie tolerować jej agresywnych działań wobec innych członków NATO;
36. zdecydowanie potępia podpisanie dwóch protokołów ustaleń między Turcją i Libią w sprawie delimitacji stref morskich oraz wszechstronnej współpracy w zakresie bezpieczeństwa i współpracy wojskowej, które są wzajemnie powiązane i stanowią wyraźne naruszenie prawa międzynarodowego i rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie wprowadzenia embarga na broń w Libii;
37. zdecydowanie potępia destabilizującą rolę Turcji, która dodatkowo osłabia kruchą

stabilność w całym regionie Kaukazu Południowego; wzywa Turcję do powstrzymania się od wszelkich ingerencji w konflikt w Górskim Karabachu, w tym do udzielania wsparcia wojskowego Azerbejdżanowi, oraz do zaprzestania działań destabilizujących i aktywnego promowania pokoju; potępia wysłanie przez Turcję zagranicznych bojowników terrorystycznych z Syrii i innych obszarów do Górskiego Karabachu, co zostało potwierdzone przez podmioty międzynarodowe, w tym państwa wspólnie przewodniczące Grupie Mińskiej OBWE; ubolewa z powodu jej gotowości do destabilizacji Grupy Mińskiej OBWE przez dążenia do odegrania bardziej decyzyjnej roli w konflikcie;

38. podkreśla, że we wspólnym interesie UE i Wielkiej Brytanii, wzmocnionym wspólnymi zasadami i wspólnymi wartościami, a także bliskością geograficzną i wieloletnią wspólną strategiczną współpracą, konieczne jest uzgodnienie wspólnych odpowiedzi na wyzwania polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony w oparciu o zasady multilateralizmu, rozwiązywania konfliktów w drodze dialogu i dyplomacji oraz prawa międzynarodowego, mając na uwadze, że większość zagrożeń międzynarodowych dotyka obie strony z tą samą intensywnością; podkreśla, jak ważne jest osiągnięcie dobrego porozumienia w sprawie przyszłych stosunków UE-Wielka Brytania, które chroniłoby interesy UE;
39. podkreśla, że współpraca transatlantycka pozostaje ważna i jest kwestią najwyższej wagi w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE; wzywa do wzmoczonych wysiłków na rzecz solidnego i odnowionego partnerstwa transatlantyckiego i stałego dialogu, opartego na wzajemnym szacunku i konkretnych działaniach w celu promowania multilateralizmu, praworządności, praw człowieka, bezpieczeństwa transatlantyckiego i współpracy gospodarczej oraz walki ze zmianą klimatu, a także utrzymania międzynarodowego systemu opartego na zasadach w celu radzenia sobie z obecnymi i przyszłymi wyzwaniami i kryzysami zagranicznymi związanymi z bezpieczeństwem i handlem, ze szczególnym uwzględnieniem aktualnej sytuacji zagrożenia zdrowia oraz wyzwań gospodarczych, społecznych, związanych z bezpieczeństwem i politycznych, jakie stwarza;
40. domaga się ożywienia partnerstwa transatlantyckiego w celu skuteczniejszej walki z pandemią i innymi poważnymi wyzwaniami międzynarodowymi, takimi jak zmiany klimatu; uznaje potrzebę znalezienia nowej podstawy dla współpracy UE-USA przeciwko nacjonalistycznym, autorytarnym i hegemonicznym ambicjom, napięciom ekspansjonistycznym na Bliskim Wschodzie i w Zatoce, wielobiegowości rosnącej dominacji interesariuszy gospodarczych oraz obecnemu kryzysowi gospodarczemu po obu stronach Atlantyku; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę UE zmierzającą do nawiązania dialogu transatlantyckiego w sprawie Chin;
41. uważa, że partnerstwo to może się rozwijać tylko wtedy, gdy opiera się na stosunkach wspólnych wartości i interesów oraz poszanowaniu prawa międzynarodowego i instytucji wielostronnych, ale także zaufania, na które niestety w ostatnich latach niekorzystnie wpłynęły nadmierne jednostronne działania, które również osłabiły wielostronne ramy, których częścią są UE i jej państwa członkowskie; w związku z tym ubolewa nad unilateralistycznymi tendencjami administracji prezydenta USA Donalda Trumpa; podkreśla, że słabsze zachodnie więzi umożliwiają nieliberalnym państwom wypełnienie luki przywódczej na arenie międzynarodowej; wyraża nadzieję, że Stany

Zjednoczone zawrócą z obranej w ostatnich latach drogi wycofywania się z międzynarodowego ładu opartego na zasadach, umożliwiając przywrócenie ścisłej jedności działań transatlantyckich w pełni zbieżnych ze wspólnymi wartościami i zasadami podzielanymi przez UE i USA; ponownie podkreśla potrzebę przyjęcia przez europejskie państwa należące do NATO większej odpowiedzialności w ramach podziału obciążeń związanych z ochroną przestrzeni transatlantyckiej i reagowania na nowe zagrożenia hybrydowe; podkreśla, że współpraca ze Stanami Zjednoczonymi w tego rodzaju działaniach na rzecz budowania pokoju w przyszłości zapewniłaby większą synergię i umożliwiłaby lepsze rozwiązywanie światowych wyzwań;

42. apeluje o utrzymanie silnego i jednolitego stanowiska wobec Federacji Rosyjskiej, w tym poprzez przegląd pięciu podstawowych zasad polityki UE; apeluje o opracowanie nowej strategii w stosunkach między UE i Rosją, która byłaby wyraźnym sygnałem dla prodemokratycznej frakcji w rosyjskim społeczeństwie z ciągłą gotowością Unii do zaangażowania i współpracy; wzywa do wzmocnienia systemu sankcji, zwłaszcza w świetle bieżących wydarzeń związanych z użyciem siły przez Rosję na terytorium Rosji za pomocą wojskowego środka nerwowego należącego do rodziny „Nowiczoków”, która powstała w Rosji; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę do Spraw Zagranicznych ograniczonych środków związanych z użyciem broni chemicznej podczas próby zabójstwa Aleksieja Nawalnego; ponawia apel o przeprowadzenie niezależnego międzynarodowego śledztwa w sprawie jego zatrucia;
43. ponownie stwierdza, że poszanowanie ustaleń z Mińska stanowi kluczowy warunek wszelkiej istotnej zmiany stosunków UE z Rosją; ubolewa nad negatywną rolą Rosji w kampaniach dezinformacyjnych i innych formach wojny hybrydowej prowadzonej przeciwko UE i Zachodowi, które mają na celu osłabienie naszej wewnętrznej spójności, a tym samym naszej zdolności do skutecznego działania na arenie światowej; ubolewa ponadto nad zabójstwami ukierunkowanymi na terytorium UE i użyciem broni chemicznej, a także z powodu trudnej sytuacji wewnętrznej w zakresie praw człowieka i podstawowych wolności; podkreśla potrzebę wywarcia presji na Federację Rosyjską, aby przestrzegała prawa międzynarodowego i międzynarodowych porozumień; wyraża zaniepokojenie z powodu wielokrotnego łamania przez Rosję porozumień i norm dotyczących kontroli zbrojeń, co prowadzi do załamania układu o całkowitej likwidacji pocisków rakietowych pośredniego zasięgu (INF), a także z powodu naruszeń konwencji o broni chemicznej przez stosowanie militarnych środków paralityczno-drgawkowych, zarówno na szczeblu krajowym, jak i na terytorium UE;
44. podkreśla, że Afryka jest ważnym partnerem strategicznym w ramach systemu wielostronnego; z zadowoleniem przyjmuje obecne wysiłki na rzecz przeprojektowania i znacznej modernizacji strategii w stosunkach między Unią i Afryką, przy wykorzystaniu modelu, który nie jest oparty na relacjach donator-odbiorca, ale na wspólnym i skoordynowanym partnerstwie równych sobie osób oraz ustanowieniu wzajemnie korzystnych relacji z jasnym zrozumieniem odpowiednich i wzajemnych interesów i obowiązków, w celu wypracowania sprawiedliwego, zorientowanego na ludzi i trwałego partnerstwa, w tym w zakresie praw człowieka, bezpieczeństwa i współpracy w walce z terroryzmem; podkreśla w tym kontekście potrzebę poświęcenia szczególnej uwagi sytuacji w regionie Sahelu, biorąc pod uwagę rosnącą niestabilność i istotny wpływ bezpośredni i pośredni, jaki zdarzenia w tym regionie mają na Unię; nalega na europejską wizję solidarności w obliczu rozwoju sytuacji w Libii, ale także w

zakresie praw człowieka, w polityce pomocy na rzecz rozwoju i konsolidacji umów o partnerstwie gospodarczym; apeluje o wspólne podejście UE i wysiłki na rzecz wzmocnienia łączności, świadomości i zaangażowania UE w Afryce; przypomina, że europejska obecność i wiarygodne zaangażowanie mają kluczowe znaczenie dla łagodzenia wyzwań o charakterze humanitarnym i społeczno-gospodarczym;

45. zwraca uwagę na znaczenie europejskich działań na rzecz budowania zdolności i misji szkoleniowych w ramach wspierania pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w Afryce; ponownie podkreśla znaczenie misji i operacji stabilizacyjnych UE rozmieszczonych w Afryce, zwłaszcza w regionach Afryki Subsaharyjskiej i Sahelu, i wzywa ESDZ i Radę do dopilnowania, aby mandat i środki misji WPBiO w Afryce zostały wzmocnione, co zapewni im środki do dalszego skutecznego działania w odpowiedzi na poważne wyzwania, przed którymi stoją; podkreśla, że UE musi objąć czołową rolę w dyplomatycznym i pokojowym rozwiązywaniu konfliktów, w tym w inicjatywach mediacyjnych oraz programach na rzecz rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji;
46. uważa, że wzmocnione stosunki z Ameryką Łacińską i Karaibami mają zasadnicze znaczenie dla strategii geopolitycznej UE na świecie; podkreśla potrzebę wzmocnienia przez Unię więzi łączących UE z krajami Ameryki Łacińskiej i Karaibów, które razem reprezentują jedną trzecią członków ONZ, w oparciu o wspólne wartości i zasady, w szczególności w obronie wielostronnego porządku opartego na zasadach, promowaniu zielonej agendy i zwalczaniu ubóstwa i nierówności; apeluje do Unii o utrzymanie pozycji preferowanego partnera krajów Ameryki Łacińskiej z uwagi na perspektywę, że inne podmioty geopolityczne zajmą coraz większą przestrzeń w regionie;
47. w tym kontekście wzywa do ukierunkowanego, wielowymiarowego zaangażowania w regionie, popieranego z perspektywy wspólnej narracji UE promującej strategię pomagającą wspólnie stawiać czoła powszechnym wyzwaniom, takim jak promowanie pokoju, bezpieczeństwa i dobrobytu, zapewniające wspólny front wobec zagrożeń wywołanych zmianą klimatu; podkreśla znaczenie Ameryki Łacińskiej dla Unii Europejskiej i wzywa do dalszego uznawania tego regionu za region o dużym znaczeniu geostrategicznym dla wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa przez udział w propagowaniu demokracji i praw człowieka w tym regionie i współpracę na rzecz jego rozwoju gospodarczego; podkreśla, że poszanowanie praworządności oraz stabilne ramy polityczne i prawne, w tym walka z korupcją i bezkarnością, a także postęp na drodze do demokracji oraz poszanowanie i promowanie podstawowych wolności, są fundamentami głębszej integracji i współpracy z krajami Ameryki Łacińskiej i Karaibów; podkreśla znaczenie posunięcia się naprzód i zakończenia przeglądu światowych porozumień z Chile i Meksykiem, a także układu o stowarzyszeniu UE-Mercosur, i podkreśla, że są to kluczowi sojusznicy i partnerzy UE; wyraża poważne zaniepokojenie brakiem poszanowania zasad demokracji i praworządności oraz atakami na demokratycznie wybranych przywódców opozycyjnych, dziennikarzy, studentów i obrońców praw człowieka, w szczególności zajmujących się kwestiami środowiskowymi, oraz ich adwokatów;
48. przypomina o swoim pełnym poparciu dla procesu pokojowego w Kolumbii oraz jego realizacji, mającego decydujące znaczenie dla przyszłości Kolumbijczyków i stabilności w regionie, którego część stanowi ten kraj; apeluje o utrzymanie silnego wspólnego stanowiska wobec reżimu w Wenezueli oraz wobec sprzecznych z prawami człowieka

ataków popełnionych przez reżim Nicolasa Maduro, również w odniesieniu do systemu sankcji, szczególnie w świetle niedawnych wydarzeń i skarg złożonych przez różne organizacje, w tym ONZ;

49. podkreśla znaczenie, jakie dla UE ma dążenie do jednolitej, realistycznej, skutecznej, stanowczej i bardziej asertywnej strategii, która jednoczy wszystkie państwa członkowskie i kształtuje stosunki z Chińską Republiką Ludową (ChRL) w interesie UE jako całości, gdzie powinna proaktywnie i asertywnie dążyć do bardziej zrównoważonych i wzajemnych stosunków gospodarczych, opartych na europejskich wartościach i interesach, z bardzo silnym i szczególnym naciskiem na poszanowanie praw człowieka oraz wolności religii lub przekonań; podkreśla znaczenie dążenia do wypracowania wspólnego podejścia ze Stanami Zjednoczonymi i innymi podobnie myślącymi partnerami w Chinach;
50. apeluje, aby polityka UE wobec Chin opierała się na następujących zasadach: współpraca w miarę możliwości; konkurowanie w razie potrzeby; konfrontacja się w razie potrzeby; przypomina, że w wyniku asertywnej dyplomacji publicznej Chin szereg krajów jest współzależnych od chińskich inwestycji i pożyczek; podkreśla, że Unia Europejska powinna aktywnie zwiększyć swoją obecność i widoczność w krajach partnerskich na całym świecie jako istotny inwestor i darczyńca pomocy rozwojowej;
51. zachęca ChRL do przyjęcia większej odpowiedzialności w radzeniu sobie z globalnymi wyzwaniami, przy jednoczesnym zachowaniu współpracy w ramach wielostronnych, gdy tylko jest to możliwe, w tym w szczególności do podejmowania bardziej ambitnych działań i wiążących zobowiązań w zakresie klimatu, zgodnie z celami porozumienia paryskiego, oraz w zakresie różnorodności biologicznej oraz wspierania wielostronnych odpowiedzi na pandemię COVID-19, w tym poprzez umożliwienie międzynarodowego dochodzenia w sprawie pochodzenia choroby; wyraża ubolewanie z powodu dezinformacji przez Chiny na temat pochodzenia pandemii COVID-19, manipulacji systemem wielostronnym, rozprzestrzeniania się chińskiego złośliwego wpływu, cyberataków i skorumpowanych projektów inwestycyjnych; wyraża uznanie dla skutecznych wysiłków Tajwanu na rzecz powstrzymania rozpowszechniania się koronawirusa oraz dla solidarności z UE okazanej w formie przekazania ponad siedmiu milionów masek chirurgicznych wielu państwom członkowskim w czasie pandemii;
52. wzywa Komisję, Radę i wiceprzewodniczącą Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do dalszego informowania ChRL, że Unia nie będzie tolerować ciągłego łamania praw człowieka w Hongkongu, Tybecie i Sinciangu, ani złego traktowania osób należących do mniejszości, ani odgrywania decydującej roli na arenie międzynarodowej w celu zapewnienia autonomii Hongkongu; potępia pogwałcenie modelu „jeden kraj, dwa systemy” przez przyjęcie ustawy o bezpieczeństwie narodowym w Chinach, która poważnie osłabia wysoki stopień autonomii Hongkongu i ma szkodliwe skutki dla niezależności władzy sądowniczej oraz wolności wypowiedzi w Hongkongu; wyraża zaniepokojenie z powodu wpływu narzucenia ustawy o bezpieczeństwie narodowym w Hongkongu na stosunki Chin z Tajwanem; podkreśla, że nieustające podważanie autonomii Hongkongu przez Pekin nie tylko stanowi pogwałcenie zobowiązań Chin na podstawie porozumień dwustronnych i prawa międzynarodowego, ale także podaje w wątpliwość rolę Pekinu jako wiarygodnego partnera; zwraca uwagę, że Parlament Europejski uwzględni naruszenia praw człowieka w Chinach kontynentalnych i

Hongkongu, gdy otrzyma wniosek o zatwierdzenie kompleksowej umowy w sprawie inwestycji oraz wszelkich przyszłych umów handlowych z Chinami; zachęca państwa członkowskie do wdrożenia pakietu środków uzgodnionych przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 28 lipca 2020 r., a także rezolucji Parlamentu z dnia 19 czerwca 2020 r.¹; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby aktywnie przeciwstawiały się brutalnym prześladowaniom Ujgurów w Sinciangu, a także innych mniejszości etnicznych i religijnych, zwłaszcza chrześcijan i Tybetańczyków;

53. potwierdza, że Unia zachowa czujność w odniesieniu do sytuacji na Tajwanie i poprawy stosunków politycznych i handlowych między UE a Republiką Chińską (Tajwan); wzywa ChRL do pokojowego rozwiązywania wszelkich sporów na granicach lądowych i morskich zgodnie z prawem międzynarodowym oraz do unikania jakichkolwiek prowokacyjnych działań wojskowych mających na celu destabilizację w rejonie Morza Południowochińskiego; podkreśla, że zachowanie pokoju, stabilności i wolności żeglugi w regionie Indo-Pacyfiku w dalszym ciągu ma kluczowe znaczenie dla interesów UE i jej państw członkowskich; z głębokim zaniepokojeniem zauważa najnowszą eskalację napięć na granicy między Indiami i Chinami, a także w regionie Morza Południowochińskiego i w Cieśninie Tajwańskiej, w tym coraz bardziej prowokacyjne działania wojskowe Chin wymierzone w Tajwan; wzywa wszystkie zainteresowane strony do pokojowego rozwiązania sporów w drodze konstruktywnego dialogu oraz do powstrzymania się od podejmowania jednostronnych działań w celu zmiany status quo; jest zdania, że stosunki po obu stronach Cieśniny Tajwańskiej powinny być rozwijane w konstruktywny sposób, żadna ze stron nie powinna podejmować destabilizujących inicjatyw ani stosować jakiegokolwiek przymusu, oraz że żadnych zmian stosunków po obu stronach Cieśniny Tajwańskiej nie należy dokonywać wbrew woli obywateli Tajwanu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przeglądu polityki zaangażowania w stosunki z Tajwanem oraz do współpracy z partnerami międzynarodowymi, aby przyczynić się do utrzymania demokracji na Tajwanie wolnej od obcych zagrożeń; wzywa UE i jej państwa członkowskie do opowiadania się za członkostwem Tajwanu w charakterze obserwatora w Światowej Organizacji Zdrowia i Światowym Zgromadzeniu Zdrowia, a także w innych międzynarodowych organizacjach, mechanizmach i działaniach oraz w globalnej sieci zapobiegania chorobom;
54. podkreśla, że UE powinna poświęcać więcej uwagi strategicznym regionom, które w coraz większym stopniu przyciągają zainteresowanie międzynarodowe, takim jak Afryka, Arktyka, a także region Indo-Pacyfiku, w którym Chiny prowadzą politykę ekspansji wymagającą opracowania przez UE spójnej odpowiedzi; zwraca uwagę na potrzebę dalszego rozszerzania współpracy z ważnymi partnerami o podobnych poglądach w regionie Indo-Pacyfiku, takimi jak Japonia, Indie, Korea Południowa, Australia i Nowa Zelandia; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wysiłki zmierzające do opracowania europejskiej strategii Indo-Pacyfiku opartej na zasadach i wartościach UE, która może obejmować wspólne ćwiczenia wojskowe Australii i NATO na Pacyfiku; jest zdania, że w ramach spójnej strategii wobec Chin, w której UE i państwa członkowskie wspólnie będą odpierać naciski, gdy będzie to konieczne, UE powinna dążyć do zacieśnienia współpracy z krajami w regionie i innymi demokracjami, i w tym celu należy w pełnym zakresie wykorzystać strategię UE dotyczącą łączenia Europy i Azji; ostrzega przed chińskimi wysiłkami na rzecz

¹ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0174.

silniejszej projekcji siły w regionie, zwłaszcza na Tajwanie, co skutkuje sporami granicznymi z wieloma sąsiadami;

55. podkreśla potrzebę wykorzystania możliwości dalszej poprawy stosunków UE i Indii z uwzględnieniem sytuacji w regionie i istotnej roli Indii w regionie oraz na całym świecie;
56. ubolewa, że Komisja nie uwzględniła Arktyki w swoim programie prac na 2020 r.; dostrzega jednak, że zainicjowała publiczne konsultacje w celu uzyskania informacji na temat mocnych stron i niedociągnięć obecnej polityki z myślą o ewentualnym przygotowaniu zaktualizowanego podejścia; uważa, że UE powinna posiadać strategię dotyczącą Arktyki;

Wzmocnienie zdolności i środków UE w ramach WPZiB

57. podkreśla swoje poparcie dla stopniowego określania i rozwijania wspólnej polityki obronnej mającej na celu wzmocnienie WPBiO oraz jej celów i zadań określonych w traktatach, w kierunku pełnoprawnej unii obronnej, uznającej szczególną sytuację konstytucyjną krajów neutralnych, opartej na jasnych celach strategicznych i ukierunkowanej na bezpieczeństwo ludzi i trwały pokój; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę przyjęcia strategicznego kompasu w 2022 r.; podkreśla potrzebę dalszej poprawy stosunków UE-NATO, podkreślając ich wzajemną kompatybilność i znaczenie strategiczne; wzywa kraje europejskie do zwiększenia inwestycji w swoje zdolności obronne, przywrócenia równowagi zobowiązaniom w NATO i objęcia roli bardziej równorzędnego partnera dla Stanów Zjednoczonych; uznaje wkład misji i operacji realizowanych w ramach WPBiO na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i stabilności międzynarodowej; wyraża uznanie dla postępów poczynionych w kierunku ustanowienia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju; nalega na potrzebę wyjścia poza deklaracje i podjęcia działań, w szczególności poprzez zapewnienie UE prawdziwie europejskiej bazy przemysłu obronnego za pośrednictwem europejskiego funduszu obronnego z niezbędnym budżetem, oraz zapewnienie szybszej i spójniejszej realizacji stałej współpracy strukturalnej zmierzającej do osiągnięcia strategicznej autonomii UE, umożliwiającej UE promowanie bardziej zintegrowanego rynku wewnętrznego wyposażenia obronnego; podkreśla znaczenie prowadzenia pluralistycznych konsultacji z wieloma zainteresowanymi stronami w celu wspierania wspólnej kultury strategicznej w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony;
58. przypomina, że uczestnictwo kobiet w procesach pokojowych i związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa może odegrać istotną rolę stanowiącą o skuteczności i trwałości porozumień pokojowych oraz trwałości i jakości pokoju; podkreśla, że zobowiązania i deklaracje dotyczące promowania agendy „Kobiety, pokój i bezpieczeństwo” oraz równej reprezentacji kobiet i mężczyzn w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa często pozostają jedynie w sferze retoryki i nie są ukierunkowane na faktyczną realizację ani nie zapewniają jej, co prowadzi do ograniczonych postępów w realizacji celów programu działań na całym świecie; przypomina o coraz większym powodzeniu rozwiązywania konfliktów, kiedy w całym procesie przestrzega się parytetu płci i równości, i wzywa do zwiększenia udziału kobiet, zwłaszcza w procesach decyzyjnych, oraz stanowisk kierowniczych w misjach WPBiO; apeluje ponadto o bardziej systematyczne uwzględnianie perspektywy płci w takich misjach, o

gwarancje szkoleń w zakresie równości płci i WPS dla całego rozmieszczonego w UE personelu wojskowego i cywilnego, w tym kierownictwa średniego i wyższego szczebla ESDZ oraz szefów i dowódców misji i operacji WPBiO, a także o aktywny wkład we wdrażanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; wzywa do określenia szczegółowych i wymiernych celów dotyczących różnorodności i obecności kobiet na stanowiskach kierowniczych w ESDZ, w tym celu dotyczącego 50 % stanowisk kierowniczych zajmowanych przez kobiety, w tym na stanowiskach szefów delegatury, specjalnych przedstawicieli UE i szefów misji i operacji w ramach WPBiO; wzywa do przełożenia nadchodzącego unijnego planu działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju III (GAP III) i planu działania WPS w krajowych planach działania, w tym ocenę śródkresową, oraz do załączenia planu działania WPS do GAP III;

59. podkreśla, że UE musi przyjąć rolę światowego lidera w przeciwdziałaniu skutkom pandemii, co wymaga wystarczających zasobów finansowych; podkreśla potrzebę ustanowienia bardziej ambitnych wieloletnich ram finansowych (WRF) w dziedzinie działań zewnętrznych i obrony, w tym zwiększenia środków na Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA III), Europejski Fundusz Obronny (EFO) i mobilność wojskową oraz wzywa Radę do zapewnienia szybkiego zatwierdzenia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju; ubolewa z powodu zaproponowanych przez Radę cięć środków na zewnętrzne instrumenty finansowe w nowych wieloletnich ramach finansowych oraz braku finansowania za pośrednictwem pakietu na rzecz odbudowy Next Generation EU; podkreśla, że cięcia te mogą utrudnić działania UE na szczeblu światowym i znacznie ograniczyć zdolność UE do stabilizacji i transformacji krajów przystępujących; podkreśla, że Parlament musi w znaczący sposób zaangażować się w strategiczne sterowanie rocznymi i wieloletnimi programami prac oraz w kontrolę zewnętrznych instrumentów finansowania; przypomina o potrzebie znacznego zwiększenia środków z budżetu UE na cywilne instrumenty zapobiegania konfliktom w ramach kolejnych WRF oraz zwiększenia finansowania na rzecz budowania pokoju, dialogu, mediacji i pojednania;
60. apeluje o wzmocnienie zdolności obronnych przy jednoczesnym ustalaniu priorytetów luk w zdolnościach zidentyfikowanych w planie rozwoju zdolności (CDP) i skoordynowanym rocznym przeglądzie w zakresie obronności (CARD), w szczególności poprzez dogłębną współpracę, taką jak łączenie i dzielenie się oraz wystarczające finansowanie znaczących projektów i bardziej ambitnej stałej współpracy strukturalnej (PESCO), EFR, mobilność wojskową i europejski program kosmiczny; zwraca uwagę, że działania te powinny również przynieść korzyści dla NATO i stosunków transatlantyckich; podkreśla potrzebę dalszej spójności narzędzi i mechanizmów UE we współpracy UE w dziedzinie obronności i wzywa w związku z tym do optymalizacji zasobów, aby uniknąć niepotrzebnego powielania wydatków i instrumentów; apeluje o większe wsparcie i personel, a także o odpowiednie i stałe zasoby budżetowe dla Pionu Komunikacji Strategicznej ESDZ, pod warunkiem przeprowadzenia niezależnej dogłębnej oceny jego przeszłej i bieżącej działalności; wzywa do przeglądu mandatu zespołu ds. strategicznej komunikacji ESDZ, aby włączyć do niego obce ingerencje pojawiających się podmiotów, takich jak Chiny;

61. ponownie apeluje o silniejsze poparcie dla strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego ze względu na coraz większe wyzwania dotyczące utrzymania wolności żeglugi, zarówno na świecie, jak i w sąsiedztwie; podkreśla konieczność stałego poszanowania wolności żeglugi; zaleca, aby w celu osiągnięcia skutecznego zarządzania ogólnoswiatową informacją morską wzmocnić i wspierać koordynację strukturalną między instytucjami, organizacjami i władzami krajowymi, w szczególności poprzez umożliwienie konwergencji dwóch głównych komponentów cywilnych i wojskowych, które stanowią podstawę wiedzy o sytuacji morskiej;
 62. podkreśla znaczenie misji i operacji WPBiO; zwraca uwagę na istnienie porozumień ramowych z państwami trzecimi umożliwiających udział tych państw w operacjach zarządzania kryzysowego UE; wskazuje, że porozumienia te uwypuklają charakter zbiorowy, który dominuje w dążeniu do pokoju i bezpieczeństwa;
 63. zwraca uwagę na średnio- i długoterminowe zagrożenia, którymi w przyszłości będzie musiała się zająć WPZiB, w tym na zagrożenia bezpieczeństwa stwarzane przez reżimy autorytarne, podmioty niepaństwowe, zmiany klimatyczne, zagrożenia cybernetyczne, ataki CBRJ, zagrożenia hybrydowe w tym szersze wykorzystanie sztucznej inteligencji, kampanie dezinformacyjne, wyścig kosmiczny i jego militaryzacja, a także nowe technologie, terroryzm i niekontrolowane przepływy migracyjne, wraz z już ustalonymi wyzwaniami geopolitycznymi; podkreśla potrzebę poczynienia przez UE postępów w zakresie definiowania i rozpoznawania zagrożeń hybrydowych; wzywa UE do zwiększenia świadomości na temat tych zagrożeń oraz budowania wspólnej odporności; podkreśla, że takim zagrożeniom można przeciwdziałać wyłącznie w drodze skoordynowanych działań oraz odpowiednich inwestycji dokonanych w porę w dziedzinie europejskich badań i innowacji; z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez Parlament Komisji Specjalnej ds. Sztucznej Inteligencji w Erze Cyfrowej jako forum zajmującego się strategicznymi kwestiami związanymi ze sztuczną inteligencją; uważa, że ważne jest zapewnienie lepszego powiązania między wewnętrznymi i zewnętrznymi aspektami polityki UE, aby zagwarantować, że polityka UE będzie sprzyjać celom WPZiB, w tym polityce energetycznej UE;
 64. podkreśla potrzebę opracowania spójnego wymiaru polityki klimatycznej w ramach unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, ponieważ zmiana klimatu odgrywa coraz większą rolę jako czynnik destabilizujący pod względem gospodarczym, społecznym i politycznym oraz czynnik zwielokrotniający ryzyko;
 65. z zadowoleniem przyjmuje analizę zagrożeń z wykorzystaniem danych wywiadowczych, którą obecnie prowadzi wiceprzewodniczący Komisji/ wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, stanowiącą punkt wyjścia dla przyszłych ram strategicznych, i wzywa do debaty w Parlamencie na temat wyników tej analizy; z zadowoleniem przyjmuje nowe podejście Komisji polegające na uwzględnianiu prognozy strategicznej w kształtowaniu polityki UE, w tym w sprawach zagranicznych i w dziedzinie bezpieczeństwa;
-
- ◦
66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie

Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji/ wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz państwom członkowskim.

INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWĄ

Data przyjęcia	3.12.2020
Wynik głosowania końcowego	+ : 48 - : 10 0 : 11
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Alviina Alametsä, Alexander Alexandrov Yordanov, Maria Arena, Petras Auštrevičius, Traian Băsescu, Lars Patrick Berg, Anna Bonfrisco, Reinhard Bütikofer, Fabio Massimo Castaldo, Susanna Ceccardi, Włodzimierz Cimoszewicz, Katalin Cseh, Tanja Fajon, Anna Fotyga, Michael Gahler, Kinga Gál, Sunčana Glavak, Raphaël Glucksmann, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Márton Gyöngyösi, Sandra Kalniete, Karol Karski, Dietmar Köster, Andrius Kubilius, Ilhan Kyuchyuk, David Lega, Miriam Lexmann, Nathalie Loiseau, Antonio López-Istúriz White, Claudiu Manda, Lukas Mandl, Thierry Mariani, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Sven Mikser, Francisco José Millán Mon, Gheorghe-Vlad Nistor, Urmas Paet, Demetris Papadakis, Kostas Papadakis, Tonino Picula, Manu Pineda, Kati Piri, Giuliano Pisapia, Jérôme Rivière, María Soraya Rodríguez Ramos, Nacho Sánchez Amor, Isabel Santos, Jacek Saryusz-Wolski, Andreas Schieder, Radosław Sikorski, Jordi Solé, Sergei Stanishev, Tineke Strik, Hermann Tertsch, Hilde Vautmans, Harald Vilimsky, Idoia Villanueva Ruiz, Viola Von Cramon-Taubadel, Witold Jan Waszczykowski, Charlie Weimers, Isabel Wiseler-Lima, Salima Yenbou, Željana Zovko
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Arnaud Danjean, Özlem Demirel, Markéta Gregorová, Bart Groothuis

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI
PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

48	+
NI	Fabio Massimo Castaldo, Márton Gyöngyösi
PPE	Alexander Alexandrov Yordanov, Traian Băsescu, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Kinga Gál, Sunčana Glavak, Sandra Kalniete, Andrius Kubilius, David Lega, Miriam Lexmann, Antonio López-Istúriz White, Lukas Mandl, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Francisco José Millán Mon, Gheorghe-Vlad Nistor, Radosław Sikorski, Isabel Wiseler-Lima, Željana Zovko
RENEW	Petras Auštrevičius, Katalin Cseh, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Ilhan Kyuchyuk, Nathalie Loiseau, Urmas Paet, María Soraya Rodríguez Ramos, Hilde Vautmans, Bart Groothuis
S&D	Maria Arena, Włodzimierz Cimoszewicz, Tanja Fajon, Raphaël Glucksmann, Dietmar Köster, Claudiu Manda, Sven Mikser, Demetris Papadakis, Tonino Picula, Kati Piri, Giuliano Pisapia, Nacho Sánchez Amor, Isabel Santos, Andreas Schieder
Verts/ALE	Reinhard Bütikofer, Markéta Gregorová, Viola Von Cramon-Taubadel

10	-
ECR	Hermann Tertsch, Charlie Weimers
GUE/NGL	Özlem Demirel, Manu Pineda, Idoia Villanueva Ruiz
ID	Lars Patrick Berg, Thierry Mariani, Jérôme Rivière, Harald Vilimsky
NI	Kostas Papadakis

11	0
ECR	Anna Fotyga, Karol Karski, Jacek Saryusz-Wolski, Witold Jan Waszczykowski
ID	Anna Bonfrisco, Susanna Ceccardi
S&D	Sergei Stanishev
Verts/ALE	Alviina Alametsä, Jordi Solé, Tineke Strik, Salima Yenbou

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się